

Sygn. akt II K 1407/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Kamila Ciesielka

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – bez udziału.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 listopada 2013 roku

s p r a w y : **M. P.**

syna J. i J. z domu P.

urodzonego (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 czerwca 2013 roku w J. woj. (...) przy ulicy (...), trzymając w dłoni nóż kuchenny i wymachując nim kierował wobec K. M., T. M. i M. M. (1) groźby popełnienia przestępstwa pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. P.** za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 / ośmiu/miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 5 (pięć) lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych każda;

IV. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. nakłada na oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych K. M., T. M., M. M. (1) na odległość 100 metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi K. M., T. M., M. M. (1);

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny zalicza okres jego zatrzymania w dniach 16,17 czerwca 2013 roku, przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia w całości oskarżonego od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierza mu opłaty;

VIII. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze i § 14 ust 1 pkt 1 i ust 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. kwotę 664,20 złotych (w tym podatek VAT), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

II K 1407/13

UZASADNIENIE

W dniu 16 czerwca 2013 roku około godziny 16.00, K. M. wraz ze swoim pięcioletnim synem K. K., przyjechała do J. na ul. (...) m12 do swojej babci G. S..

Gdy wysiadła z samochodu pod budynkiem, M. P. zaczął zwracać się do niej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe „suko, szmato” jednocześnie wskazywał również, iż odwiedza swoją babcię raz na rok. Następnie pokrzywdzona z dzieckiem weszła do klatki schodowej informując M. P., że jeśli nie przestanie jej wyzywać to wezwie Policję, po czym poszła do mieszkania babci.

dowody : zeznania K. M. k.14, częściowe zeznania T. M. k.33, częściowe zeznania M. M. (1) k. 3

Po 10 minutach rodzina M. tj. K. M., jej rodzice M. i T. M. (którzy również tego dnia wcześniej przyjechali) w mieszkaniu G. S., usłyszeli pukanie do drzwi. Drzwi otworzył M. M. (1) i zobaczył M. P. trzymającego w ręku długi nóż kuchenny.

M. P. już w progu zaczął krzyczeć w kierunku K. M. i jej rodziców „Ja was zajebię”. M. M. (1) nie pozwolił wejść do mieszkania M. P. i siłował się z nim w drzwiach usiłując jednocześnie, wypchnąć napastnika za drzwi i zamknąć je. M. P. wyzywając domowników słowami wulgarnymi i grożąc im pozbawieniem życia, cały czas wymachiwał nożem, w sposób wskazujący na chęć ugodzenia M. M. (1). Wtedy M. M. (1) zawołał do żony, aby podała mu jakiś przedmiot, bo gołymi rękoma nie poradzi sobie z agresywnym napastnikiem. T. M. podała szufelkę do nakładania węgla, którą użył wobec M. P., M. M. (1), uderzając nią w głowę napastnika. Po otrzymaniu ciosu M. P. spadł ze schodów. Następnie przyjechał patrol policji wezwany przez K. M.. M. P. zatrzymano i poddano badaniu na zawartość alkoholu. Po przebadaniu okazało się, że M. P. miał 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowody: zeznania K. M. k. 15, zeznania T. M. k.34-35, 52-53, zeznania M. M. (1) k.38-39, protokół zatrzymania M. P. k. 3, protokół zatrzymania rzeczy k. 4-6, protokół z przebiegu badania stany trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 11, protokół oględzin rzeczy k.20-22, wyjaśnienia podejrzanego k.21,61-62, zeznania G. S. k.55-56

M. P. był wielokrotnie karany.

dowód : k.30-31, wyroki K. 41-46

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego powzięto uzasadnione wątpliwości co do stanu poczytalności M. P., dlatego też powołano dwóch biegłych lekarzy psychiatrów celem uzyskania opinii stwierdzającej stan jego zdrowia psychicznego w czasie zarzucanego mu czynu. Biegli w sporządzonej opinii wskazali, że M. P. nie jest upośledzony umysłowo ani chory psychicznie. Stwierdzono cechy uzależnienia od alkoholu oraz cechy osobowości nieprawidłowej. Ponadto rozpoznano zaburzenia adaptacyjne w związku z rozpoznaną chorobą somatyczną. Biegli wskazali na potrzebę podjęcia przez M. P. leczenia odwykowego.

dowód : opinia sadowo – psychiatryczna k. 72-73

M. P. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu czynu wyjaśnił, iż był pod wpływem alkoholu i nie pamięta przebiegu zdarzenia, a nadto dobrowolnie poddał się zaproponowanej przez

prokuratora karze. Na posiedzenie w przedmiocie wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy M. P. nie stawił się, mimo prawidłowego zawiadomienia go o terminie posiedzenia.

Dokonując oceny zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonych K. M., T. M., M. M. (1), zeznań świadka G. S., Sąd uznał iż wszystkie te dowody są wiarygodne, tworzą jedną logiczną całość, co pozwoliło na ustalenie wskazanego wyżej stanu faktycznego i wskazanych w nim faktów jako udowodnionych, a zatem nie ma potrzeby ich szczegółowego omawiania.

Walor wiarygodności Sąd przydał pozostałym dowodom z dokumentów wymienionym wyżej. Sąd nie znalazł bowiem, jakichkolwiek obiektywnych okoliczności, które nakazywałyby kwestionować ich wiarygodność.

W świetle wskazanych dowodów uznać należy, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona występku z art. 190 § 1 kk. Przepięstwo to polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę w taki sposób, że mogła ona obawiać się urzeczywistnienia tej zapowiedzi. Przepięstwem jest taki czyn człowieka, który jest zabroniony przez ustawę pod groźbą kary, bezprawny, zawiniony i społecznie szkodliwy. W ocenie Sądu agresywne w słowach zachowanie oskarżonego i wypowiedzane przez niego słowa, trzymając w ręku nóż z długim ostrzem, w określonym przez Sąd czasie stanowiły zapowiedź popełnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonych, którego oskarżony dokonał w dniu 16 czerwca 2013 roku. Określone w art. 190 § 1 k.k. przestęstwo groźby karalnej godzi w wolność człowieka w sferze psychicznej, tj. wolność od strachu. Groźba może być wyrażona przez każde zachowanie sprawcy, jeśli uzewnętrznia ono w sposób niewątpliwy groźbę popełnienia przestępstwa. Przepięstwo to nie musi zostać nazwane lub dokładnie opisane. Oczywistym jest, że celem działania oskarżonego było wzbudzenie u pokrzywdzonych obawy. W słowach swoich zawarł w istocie zapowiedź pozbawienia ich życia.

Intencją oskarżonego było wzbudzenie strachu u pokrzywdzonych. Z tych też powodów przyjęto, iż M. P. dokonał czynu opisanego w art. 190§1 k.k.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo-podmiotowych leżących w granicach czynu przypisanego oskarżonemu, Sąd przyjął, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znacznie wyższy niż znikomy. Szkodliwość ta przejawia się przede wszystkim w tym, że oskarżony dopuścił się przestępstwa będąc uprzednio wielokrotnie karany. Dla oceny stopnia społecznej szkodliwości należało również uwzględnić, że działanie oskarżonego wzmocnione zostało trzymaniem w ręku nożem i napieraniem na pokrzywdzonego M. M. (1) oraz wymachiwaniem nożem chęć ugodzenia go, groźby wobec trójki pokrzywdzonych, a nadto działanie pod wpływem alkoholu.

Uwzględniając okoliczności, o których mowa była wyżej i rozpatrując je w świetle dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., Sąd wnioskował, że adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości oraz do stopnia winy oskarżonego, jego motywacji i celu działania będzie orzeczenie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd nie dopatrył się w działaniu oskarżonego znikomości stopnia społecznej szkodliwości, ale uznał iż stopień społecznej szkodliwości jest dużo wyższy niż znikomy. Wszechstronna analiza materiału dowodowego pozwala na wniosek, że dla osiągnięcia celów kary konieczne jest wymierzenie kary pozbawienia wolności. Orzeczenie kary innego rodzaju, a zatem kary ograniczenia wolności lub grzywny stanowiłoby nieuzasadnioną łagodność i brak odpowiedniej dolegliwości, nieuzasadnionej w świetle całokształtu okoliczności ani wysokością stopnia społecznej szkodliwości, ani znacznym stopniem winy. W ocenie Sądu zaspokojeniu celów kary nie sprzeciwia się jednak orzeczenie wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności na maksymalny okres próby wynoszący 5 lat. Sąd orzekł, iż w stosunku do oskarżonego zachodzą okoliczności pozwalające na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Bezwzględne pozbawienia wolności traktować bowiem należy jako środek ostateczny. W wielu wypadkach wystarczy sam fakt skazania i groźba wykonania kary oraz poddanie sprawcy próbie. Taka sytuacja aktualizuje się w stosunku do oskarżonego. Oskarżony jest osobą karaną sądownie, a zatem 5-letni okres próby winien być odpowiedni dla weryfikacji pozytywnej prognozy postawionej oskarżonemu.

Sąd uznał, iż wychowawczemu oddziaływaniu na oskarżonego w okresie zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności służyć będzie, orzeczona na podstawie art. 71 §1 k.k., kara 80 stawek dziennych grzywny, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Z instytucją warunkowego zawieszenia wykonania kary

pozbawienia wolności związana jest integralnie grzywna, orzekana na podstawie art. 71 § 1 k.k. Wymierzenie oskarżonemu kary grzywny służyć ma także wypełnieniu dyrektyw, przewidzianych w art. 53 k.k., a w szczególności podkreśleniu, że zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary nie oznacza bezkarności sprawcy przestępstwa (zob. wyrok SA w Katowicach z 29 lipca 1999 r., II AKa 134/99, Prok. i Pr. 2000, z. 1, poz. 19). Wymierzona oskarżonemu grzywna winna dlań stanowić realną dolegliwość. Dolegliwość ta jest nie tylko ważna z punktu widzenia celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć kara w stosunku do oskarżonego, ale także odgrywa istotną rolę z punktu widzenia kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, umacniając przekonanie, że zaatakowane przestępstwem dobro jest rzeczywiście chronione.

Także cele wychowawcze stanowiły motywację dla orzeczenia wobec oskarżonego w oparciu o przepis art. 73 § 1 k.k. dozoru kuratora, który winien czuwać nad postępowaniem oskarżonego, a jednocześnie pomóc mu w podjęciu kroków w kwestiach związanych z zaprzestaniem spożywania alkoholu. Aby zapewnić pokrzywdzonym pewnego rodzaju ochronę, przy wymierzeniu kary o charakterze wolnościowym, Sąd uznał, iż zasadnym jest działając na podstawie art. 72§1 pkt 7a k.k. nałożenie na oskarżonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość 100 metrów oraz zakaz kontaktowania się z nimi.

Na poczet wymierzonej kary grzywny Sąd na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniach 16,17 czerwca 2013 roku przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny.

Zważywszy na to, że oskarżony jest rencistą otrzymującym 600 złotych renty Sąd mając na uwadze treść art. 4 k.k. uznał, że zachodzą w sprawie przesłanki do zwolnienia go od ponoszenia kosztów sądowych (art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych), zaś kosztami nieopłaconej obrony z urzędu obciążył Skarb Państwa.